

Dumnezeu Se arată – ultimul retuş

27 martie 2004

Gili Cârstea

După spectaculoasa demonstrație de pe vârful muntelui Carmel, unde a fost onorat de Dumnezeu cu o clară și fără echivoc susținere a întregii lui solii că academia lui Israel bate câmpii, Ilie coboară în capitală. Era normal să fie primit cu laude și recunoștință la curte. Din contră, este amenințat cu moartea printr-o depeșă de la cabinetul doi. Marele nostru profet - și care dintre noi ar fi făcut altfel? - își ridică ambasada și fuge în pustie. Dezamăgit și epuizat fizic, el cere lui Dumnezeu să-i ia sufletul. (De unde vedem ce concepție avea el despre moarte). Apoi a adormit.

După ce îngerul l-a încurajat cu prezența și hrana divină, Ilie a avut și el parte de cele 40 de zile prin care au trecut și alții în cunoașterea lui Dumnezeu. Singur cu Dumnezeu pe muntele Horeb, Ilie avea nevoie de adevărata instruire în legile și purtările lui Dumnezeu, pe care muntele Carmel nu i le dezvăluise. Apelul suna așa: „Fii gata pentru o întâlnire cu Mine, de care s-ar putea să fii foarte surprins.”

„Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stătut la gura peșterii” (1Regi 19:11-13).

Câte milioane de credincioși de-a lungul timpului au fost siguri că Dumnezeu este și în uragan, și în cutremur, și în foc, peste tot în Scriptură. Toate nimicirile și ororile istoriei sunt puse pe umerii Săi. Este făcut vinovat pentru potop, pentru Sodoma și Gomora, pentru dezastrele care au lovit Egiptul, pentru șerpii din pustie, pentru bolile care au decimat pe Israel și pentru toate masacrele redade pe paginile Scripturii.

În contrast, cât de puțini au auzit susurul blând și liniștit care străbate Biblia de la un capăt la altul: „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele?... Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă” (Osea 11:8).

Astăzi, poporul acesta al nostru, amețit și bezmetic, se repede afară din peșteră ori de câte ori aude uraganul, simte cutremurul sau vede focul. Ei se bucură să vadă în acțiune brațul puternic al unui Dumnezeu „drept.” Dar, de câte ori am făcut așa, ne-am trezit nas în nas cu Baal.

Ilie a învățat lecția. A înțeles că ultima tușă la caracterul unui profet pe picior de plecare va fi o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. Acum, cu câteva ore înainte de marea plecare, nu ar fi înțelept din partea noastră să urcăm cu umilință pantele muntelui Horeb, ca să înțelegem și noi că Dumnezeu nu a fost niciodată nici în furtună, nici în cutremur, și nici în foc?